

Chambre des Représentants

Kamer der Volksvertegenwoordigers

3 FÉVRIER 1953.

3 FEBRUARI 1953.

PROJET DE LOI

portant approbation de la Convention concernant la déclaration de décès de personnes disparues et de l'acte final, signés à Lake Success, le 6 avril 1950.

WETSONTWERP

houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de verklaring van overlijden van vermiste personen en van de slotakte, getekend te Lake Success, de 6^e April 1950.

AMENDEMENT PRÉSENTÉ PAR LE GOUVERNEMENT.

AMENDEMENT VOORGESTELD DOOR DE REGERING.

Art. 2 (nouveau).

Ajouter un article 2, libellé comme suit :

« Les dispositions de la Convention mentionnée à l'article premier sont d'application en Belgique quelle que soit la nationalité des personnes qui s'en réclament ou celle des personnes disparues. Les dispositions contraires de la loi du 20 août 1948 ne seront pas appliquées aussi longtemps que la présente convention sera en vigueur. »

Art. 2 (nieuw).

Een artikel 2 dat luidt als volgt, toevoegen :

« De bepalingen van het in artikel één vermelde Verdrag zijn van toepassing in België, ongeacht de nationaliteit van de personen die er zich op beroepen of van de vermiste personen. De andersluidende bepalingen van de wet van 20 Augustus 1948 zullen niet worden toegepast zolang het onderhavige Verdrag in werking zal zijn. »

JUSTIFICATION.

Le Gouvernement se rallie à la première partie de l'amendement de M. Rolin adopté par le Sénat (Doc. n° 86) et tendant à préciser que les dispositions de la Convention sont d'application en Belgique sans discrimination en ce qui concerne la nationalité des personnes intéressées.

Le Gouvernement n'avait pas cru devoir préciser cette interprétation dans le projet de loi d'approbation, car il considérait que les termes de l'article premier de la Convention exprimaient assez clairement qu'elle était d'application générale.

Cependant, pour éviter tout doute à ce sujet, il ne voit pas d'inconvénient à la préciser.

∴

Par contre, le Gouvernement craint que la seconde partie de l'amendement de M. Rolin soit de nature à apporter une restriction importante au principe de l'application générale de la Convention.

Celle-ci s'applique quelle que soit la nationalité des personnes intéressées.

Voir :

49 : Projet transmis par le Sénat.
146 : Rapport.

VERANTWOORDING.

De Regering gaat akkoord met de eerste gedeelte van het door de Senaat aangenomen amendement van de heer Rolin (Doc. n° 86) dat er toe strekt te preciseren dat de bepalingen van het Verdrag in België van toepassing zijn ongeacht de nationaliteit van de belanghebbende personen.

De Regering had niet gemeend deze interpretatie in het wetsontwerp tot goedkeuring te moeten preciseren, daar zij van oordeel was dat de termen van artikel 1 van het Verdrag duidelijk genoeg aantoonde dat het algemeen toepasselijk was.

Om alle twijfel dienaangaande weg te nemen ziet zij er echter geen bezwaar in nadere inlichtingen er over te verstrekken.

∴

De Regering vreest daarentegen dat door het tweede gedeelte van het amendement van de heer Rolin het principe van de algemene toepassing van het Verdrag grotelijks beperkt wordt.

Dit Verdrag is van toepassing ongeacht de nationaliteit van de belanghebbende personen.

Zie :

49 : Ontwerp overgemaakt door de Senaat.
146 : Verslag.

Dans sa forme actuelle, l'amendement de M. Rolin paraît subordonner ce principe à la réciprocité en ce qui concerne l'application des articles 5, 6 et 11 de la Convention.

On ne voit pas, en effet, quel serait autrement le sens de l'exception que l'amendement entend introduire, puisque, en tout état de cause, les articles 5, 6 et 11 n'étant applicables qu'entre Etats contractants, leur application est évidemment subordonnée à la réciprocité.

Or, dans les intentions des rédacteurs de la Convention, ces articles, de même que les autres dispositions doivent être applicables quelle que soit la nationalité des personnes disparues ou du demandeur.

Aux termes de l'amendement adopté par le Sénat, l'application des articles 5, 6 et 11 ne semblerait pouvoir être réclamée qu'en faveur des ressortissants de pays contractants; c'est ainsi, par exemple, qu'une déclaration de décès prononcée dans un Etat partie à la Convention, conformément aux prescriptions de celle-ci, mais en cause d'un ressortissant d'un Etat non-contractant ne devrait pas être reconnue en Belgique.

On a peine à croire que telle serait l'intention du rédacteur de l'amendement si l'on se remémore que la Convention a été élaborée à la demande expresse de l'Organisation Internationale pour les Réfugiés dans le but de permettre à ses protégés de régulariser leur situation au point de vue juridique. Ce but ne serait évidemment pas atteint si tout ou partie des dispositions de la Convention n'était pas applicable aux réfugiés, dont il est peu probable que les pays d'origine adhèrent à la Convention.

Le Gouvernement propose donc la suppression de l'exception que comporte l'amendement de M. Rolin.

..

La dernière phrase de cet amendement dit que « les dispositions contraires de la loi du 20 août 1948 sont abrogées ».

Il est certain que la possibilité de recourir soit à la loi interne, soit aux dispositions de la Convention risque d'entraîner, en Belgique tout au moins, des difficultés; nous citerons notamment les principes différents en ce qui concerne la fixation de la date de décès.

Toutefois, il ne nous paraît pas indiqué d'abroger purement et simplement les dispositions contraires de la loi du 20 août 1948 mais seulement d'en suspendre l'application aussi longtemps que la Convention demeurera en vigueur, c'est-à-dire pendant une période de 5 ans à partir du 24 janvier 1952. A l'expiration de cette période, la loi du 20 août 1948 redeviendra *ipso facto* applicable dans ses termes actuels.

Le Ministre des Affaires Etrangères.

In zijn huidige vorm, schijnt het amendement van de heer Rolin dit principe ondergeschikt te maken aan de wederkerigheid wat betreft de toepassing van de artikelen 5, 6 en 11 van het Verdrag.

Men ziet inderdaad niet in welke anders de zin zou zijn van de uitzondering die het amendement wenst in te voeren, daar, gezien in elk geval de artikelen 5, 6 en 11 slechts van toepassing zijn tussen de Verdragsluitende Staten, hun toepassing klaarblijkelijk ondergeschikt is aan de wederkerigheid.

Welnu, het lag in de bedoeling van de stellers van het Verdrag, dat deze artikelen evenals de andere bepalingen, moeten toepasselijk zijn ongeacht de nationaliteit van de vermiste personen of van de verzoeker.

Volgens de bewoordingen van het door de Senaat aangenomen amendement, schijnt slechts om de toepassing van de artikelen 5, 6 en 11 te mogen verzocht worden ten gunste van onderhorigen van de verdragsluitende landen; aldus zou bij voorbeeld een verklaring van overlijden uitgesproken in een Staat mede-ondertekenaar van het Verdrag, maar inzake een onderhorige van een niet-verdragsluitende Staat, niet in België dienen erkend te worden.

Het is moeilijk aan te nemen dat dit de bedoeling zou zijn van de steller van het amendement, wanneer men zich herinnert dat het Verdrag werd opgemaakt op het uitdrukkelijk verzoek van de Internationale Organisatie van de Vluchtelingen met het doel haar beschermelingen toe te laten hun toestand op juridisch gebied in orde te brengen. Dit doel zou klaarblijkelijk niet bereikt zijn indien alle of een gedeelte der bepalingen van het Verdrag niet toepasselijk zouden zijn op de vluchtelingen, gezien de landen waarvan deze personen herkomstig zijn waarschijnlijk niet tot het Verdrag zullen toetreden.

De Regering stelt dus voor de uitzondering die het amendement van de heer Rolin bevat te supprimeren.

..

De laatste zin van dit amendement zegt dat « de andersluidende bepalingen van de wet van 20 Augustus 1948 worden ingetrokken ».

Met zekerheid mag worden aangenomen dat de mogelijkheid een beroep te doen hetzij op de interne wetgeving, hetzij op de bepalingen van het Verdrag, in België minstens moeilijkheden kan veroorzaken; wij vermelden namelijk de verschillende principes wat de vaststelling van de datum van overlijden betreft.

Het schijnt ons echter niet gepast de andersluidende bepalingen van de wet van 20 Augustus 1948 eenvoudig af te schaffen, maar alleen de toepassing ervan te schorsen zolang het Verdrag in werking blijft, dit betekent gedurende een periode van 5 jaar met ingang van 24 Januari 1952. Bij het verstrijken van deze periode, zal de wet van 20 Augustus 1948 *ipso facto* in zijn huidige termen van toepassing worden.

De Minister van Buitenlandse Zaken.

P. van ZEELAND.